

ESPLAIS LITERARIS

Fe y Amor

A la Sra. D.ª A. A. F.

Flors, aucells, oratges, llum,
 plers, afanys i somnis d'or,
 són a un temps vida del cor
 i flama que al fi el consum.
 L'Esprit s'enlaira... Amunt vola,
 Bellesa i Infinit cercant,
 mes quan, lluny del lluny, volant
 per munts de boires rodola
 els raigs brusadors del Sol
 cremen ses ales. . . oh, trist!,
 devalla sens haver vist
 l'Infinit i Bell que ell vol.
 L'home peija el món sens pau
 i amb la vista amunt... al Cel...
 I sols obté el seu anhel,
 quan dins la tomba el cos jau.
 Llavors, lliure l'Esperit
 de ses carnals vestidures,
 vola creuant les altures
 al soli de l'Infinit.
 I diu-li una veu divina:
 al crear l'home i als mons
 vaig donar-li duges fonts
 d'aigua pura i cristallina;
 l'una neix entre la tosca
 i polsina de la terra,
 i és al cim d'una aspre serra
 que l'amaga boira fosca;
 l'altra neix dins bell jardí
 que el Sol hi brilla a tota hora
 i és Paradís que atresora
 la vida i ditxa sens fi.
 Qui beu ses aigues, la Fe
 a l'Esprit don la primera;
 l'altra, un dolç que regenera
 dóna Amor de diví alè.
 I el ressó d'aquella veu
 tramet l'Evangeli als homes,
 i fon del dupte les bromes,
 i el món aima, espera i creu.

Fe i Amor... Adam i Eva.
 Adam fet per Déu de pols...
 Sublim misteri que sols
 pot fer la potestat seva!

Eva, creada en bell jardí,
 Angel d'humana flaquesa,
 és l'Amor, és la Bellesa
 on s'hi encarna un Serafi.
 Dona, l'Eva és filla hermosa,
 si a un Adam inspira Amor,
 no femi, no, que entri al cor
 l'engany de serp verinosa.
 Jesucrist ja ens redimeix
 de l'original pecat,
 i obrí el cor de bat a bat,
 si d'amor també glateix!
 I alt el front, i el cor felix
 a l'escalf de Fe i Amor,
 gosaran el ric tresor.
 I ditxós qui pot viure aixís;
 a la terra, un paradís.

MIQUEL DRAPER

Bocetos al Carbón

MUCHACHAS CELONESAS

Sra. PEPITA DOMENECH

Va el sol por occidente, su oro en llamaradas
 enciende los paisajes, es hora emocional.
 En el cielo un lucero vespertino aparece,
 heraldo de la noche, como alma de vestal.
 En el jardín las rosas, pequeños incensarios,
 salpican el ramaje, se escucha el esquilón,
 por los caminos torna la gente del trabajo
 y en sus honrados labios murmura la oración.
 Así cuando te evoco, Pepita, me imagino
 que del sol es el oro que enciende tu beldad,
 que tu alma se plasma a la luz de un lucero,
 que todo en tí es belleza, virtud, arte, bondad.

J. MARVI

La impotència i la ignorància només po-
 den ferir amb una sola arma: la mofa d'allò
 que no capeixen o no entenen.

v.

El poder del propi mèrit, s'obra pas.

Shakespeare

El meu regne no és el que fins, sinó el
 que soc.

Carlyle